

Sygnatura akt VI Ka 229/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **22 kwietnia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2016 r.

sprawy **B. C. syna A. i R.,**

ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 23 grudnia 2015 r. sygnatura akt II K 906/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 632 pkt 2 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego B. C. uniewinnia od zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego B. C. kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych), tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym;
3. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 229/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje.

Apelacja oskarżonego okazała się w znacznym stopniu zasadna, a zarazem skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia należało zmienić zapadły wyrok poprzez uniewinnienie B. C. od zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a §1 kk.

W badanej sprawie – na etapie dochodzenia – B. C. przedstawiono zarzut popełnienia czynu z art. 178a §1 kk polegającego na tym, iż w dniu 3 października 2015 r. w Z. przy ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu – I badanie: 0,66 mg/l, II badanie: 0,66 mg/l, III badanie: 0,56 mg/l – kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym. Ówczesny podejrzany w toku dwóch

kolejnych przesłuchań w dniach: 4 października 2015 r. (vide: k. 13-14) oraz 29 października 2015 r. (vide: k. 21-22) przyznał się do tak sformułowanego zarzutu.

Wątpliwości nie ulegało zatem, że postępowanie przygotowawcze toczyło się w zakresie zdarzenia mającego miejsce we wskazanej wyżej dacie na ulicy (...) w Z., którego sprawcą był B. C.. Podejrzany, co więcej – w drodze ugody z prokuratorem – wyraził zgodę na wymierzenie mu określonej kary i środków karnych bez przeprowadzania rozprawy – za tak sprecyzowany występki. Już wówczas bowiem – w świetle wyjaśnień podejrzanego – okoliczności popełnienia powyższego przestępstwa i wina B. C. nie budziły wątpliwości.

Do Sądu Rejonowego w Zabrze został zatem skierowany – w trybie art. 335 §1 kpk – wniosek o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego, gdzie wskazano jednakże, że B. C. jest podejrzany o to, że: w dniu 21 lipca 2015 r. w Z., znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu – I badanie: 0,66 mg/l, II badanie: 0,66 mg/l, III badanie: 0,56 mg/l – prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, a to samochód marki D. (...) o nr. rej. (...).

Ogólnikowy opis wspomnianego występkę (już choćby poprzez zaniechanie wskazania ulicy, gdzie dojeżdżać miało do prowadzenia przez B. C. samochodu w stanie nietrzeźwości) w żadnym wypadku nie uprawniał do przyjęcia tożsamości tego czynu z czynem, jakiego popełnienie zarzucono podejrzanemu uprzednio w dochodzeniu, a do popełnienia którego ten się przyznawał i zawarł porozumienie z prokuratorem. Identycznie i z tych samych powodów nie zezwalało na to uzasadnienie skierowanego do Sądu I instancji wniosku. W najmniejszym stopniu nie przedstawiono tu poczynionych w postępowaniu przygotowawczym ustaleń faktycznych, ani też jakichkolwiek charakterystycznych okoliczności zdarzenia pozwalających oznaczyć precyzyjnie jego ramy historyczne poza określeniem, iż nastąpiło ono w Z. oraz przytoczeniem zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu podczas kolejnych badań.

Podana we wniosku data przestępstwa – to jest dzień 21 lipca 2015 r. tożsamość tę kompletnie natomiast wykluczała, na tle naprowadzonej wyżej ogólnikowości zarzutu zaprezentowanego w tymże wniosku, a zwłaszcza w jego pisemnych motywach. Wskazanie miasta Z. – jako miejsca popełnienia przestępstwa – niczego tu bowiem nie przesądzało jednoznacznie, a i wyniki pomiarów (identyczne jak w zarzucie przedstawionym C. w dochodzeniu) mogły już choćby na zasadzie przypadku odpowiadać wynikom uzyskanym w trakcie innego, a podobnego zdarzenia.

Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę na posiedzeniu dnia 23 grudnia 2015 r. (vide: k-33) powielił w części wstępnej swego wyroku (vide: k-34) opis czynu wynikający z wniosku złożonego w oparciu o art. 335 §1 kpk. Następnie zaś w pkt. 1 dyspozycji orzeczenia uznał B. C. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia (zapominając przy tym, iż skarga prokuratora wyrażona została w odmiennej aniżeli akt oskarżenia formie procesowej), a zatem występkę z art. 178a §1 kk popełnionego w dniu 21 lipca 2015 r. w Z..

Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza wyjaśnienia B. C., nie dostarczył natomiast podstaw faktycznych do przyjmowania, że w dacie 21 lipca 2015 r. w Z. dopuścił się on przestępstwa z art. 178a §1 kk przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu kolejno: 0,66 mg/l, 0,66 mg/l i 0,56 mg/l. Omówione zaś wcześniej mankamenty wniosku z art. 335 §1 kpk wyłączały identyczność czynu w materii którego toczyło się postępowanie przygotowawcze, do jakiego podejrzany się przyznawał i odnośnie którego zawarł ugodę z prokuratorem – z jednej strony, a czynu opisanego we wniosku prokuratorskim oraz przypisanego ostatecznie B. C. - ze strony drugiej.

Tym samym przyjąć należało, że wymieniony uznany został za winnego popełnienia przestępstwa, jakiego w rzeczywistości się nie dopuścił. Powodowało to konieczność wydania przez Sąd odwoławczy rozstrzygnięcia uniewinniającego.

Na marginesie, Sąd jurysdykcyjny prezentując w części sprawozdawczej wyroku swe ustalenia faktyczne – za datę przestępstwa podawał dzień 3 października 2015 r. doprowadzając również w ten sposób do sprzeczności pomiędzy treścią orzeczenia, a jego pisemnym uzasadnieniem.

Apelujący nie ma natomiast racji powołując się na bezwzględną przyczynę odwoławczą w rozumieniu przepisu art. 439 §1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 §1 pkt. 9 kpk, a to w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Jak już wspomniano – skarga taka, czyli wniosek w trybie art. 335 §1 kpk został skierowany do Sądu orzekającego i pochodził od uprawnionego podmiotu – tj. od prokuratora.

Stan rzeczy zaistniały w następstwie zapadnięcia w instancji odwoławczej wyroku uniewinniającego B. C. od przestępstwa z art. 178a §1 kk dokonanego dnia 21 lipca 2015 r. nie pociąga zarazem za sobą ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej w zakresie zdarzenia z dnia 3 października 2015r. Oskarżyciel publiczny nie traci zatem uprawnienia, by wnosić skargę odnośnie tego ostatniego czynu, skoro był to czyn odrębny, od tego, od popełnienia którego B. C. uniewinniono.

Sąd Okręgowy zasądził ponadto od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym. Kosztami procesu w sprawie obciążył zaś – na podstawie art. 632 pkt. 2 kpk – Skarb Państwa.